

[Kofod-Svendsen]

ner. Det er der så meget mere grund til, som generalsekretæren i en række præcise analyser har peget på, hvor problemerne ligger, og hvorledes de kan løses, hvis den fornødne politiske vilje fra medlemslandenes side er til stede. Vi vil derfor lægge stor vægt på, at Danmark sammen med de øvrige nordiske lande og de øvrige EF-lande går aktivt ind i bestræbelserne for at føre Cuellars tanker og forslag ud i livet.

Vi har jo desværre i en række tilfælde set, hvorledes sikkerhedsrådet har været ude af stand til at varetage den centrale konfliktforebyggende og konfliktløsende rolle, som FN-pagten har tildelt det. Grunden til denne handlingslammelse er, at efterhånden stadig flere lokale konflikter får globale aspekter på grund af stormagternes globale økonomiske og strategiske interesser. Direkte eller indirekte er stormagterne med andre ord parter i mange af disse lokale konflikter. Her har generalsekretæren så peget på, at sikkerhedsrådets funktion hænger nøje sammen med specielt stormagternes vilje til at løse lokale konflikter ud fra disses iboende karakter og uafhængigt af deres indbyrdes modsætninger i øvrigt. Det er et synspunkt, som også Danmark stærkt må understrege.

Et andet af generalsekretærens forslag går ud på at styrke sikkerhedsrådets konfliktforebyggende rolle ved, at såvel rådet som generalsekretæren på det tidlige stadium i en konflikt under udvikling får de fornødne oplysninger, som sætter dem i stand til at gribe ind med mægling mellem parterne. Det er også en tankegang, Palmekommissionen var inde på i sin rapport fra 1982.

Erfaringerne viser også, at de mere uformelle kontakter og konsultationer mellem sikkerhedsrådets medlemmer uden for de egentlige rådsmøder kan spille en betydelig rolle i rådets bestræbelser for forebyggelse og løsning af konflikter.

Det stiller imidlertid betydelige krav til medlemslandene i almindelighed og de permanente medlemmer, rådsformanden og generalsekretæren i særdeleshed. Det afgørende er her, at alle rådsmedlemmer er indstillet på at løse konflikter ud fra deres egen iboende karakter og ikke lade sig friste til at bruge rådsmøderne til udveksling af politiske anklager og modanklager, som det alt for ofte har været tilfældet. I denne forbindelse er det ikke mindst vigtigt, at der holdes sådanne

uformelle møder med de direkte berørte parter i en konflikt for at få sonderet mulighederne for acceptable og holdbare løsninger.

Det må altså være en væsentlig opgave for Danmark i de kommende to år i sikkerhedsrådet ved sådanne mere uformelle konsultationer at bidrage til, at rådet kan løse sine opgaver på konstruktiv vis og undgå destruktive politiske konfrontationer.

Her vil jeg også komme lidt ind på brugen af FN-styrker. Det har jo vist sig, at sådanne styrker i en række tilfælde har kunnet spille en væsentlig rolle i konflikter i Afrika, i Mellemøsten og på Cypern. Danmark har traditionelt været en stærk fortalere for sådanne styrkers anvendelse i FN's fredsbevarende missioner i bl.a. de nævnte områder. Bidraget til FN's fredsbevarende styrker skal fortsat være et hovedelement i dansk FN-politik.

Men som også Palmekommissionen foreslår, bør det overvejes at udvide og omdefinere FN-styrkernes rolle, så de med tiden bedre kan tjene de kollektive sikkerhedsopgaver. Det er jo også i overensstemmelse med de oprindelige intentioner i FN-pagten.

Her støder vi imidlertid på det ømtålelige spørgsmål om FN-styrkernes finansiering. Det er nødvendigt at øge det kollektive ansvar for finansiering af de fredsbevarende operationer og ikke kun lade nogle få lande bære byrderne. Også her må Danmark sammen med os nærtstående lande presse på for at få flere til at bære byrderne.

Generalsekretæren har også bidraget med mange præcise iagttagelser omkring generalforsamlingsarbejde. På den ene side er det vel uundgåeligt, at generalforsamlingen som det eneste universelle politiske debatforum fremmer tendensen til konfrontation, eftersom modsætningerne mellem medlemslandene i alt for mange tilfælde desværre er reelle nok. Men på den anden side må de samme medlemslande også have en grundlæggende interesse i, at de mange ord omsættes til konkret handling, til konkrete resultater. Det sidste har det nok knebet med, selv om det ikke må overses, at mange generalforsamlingsdebatter har resulteret i væsentlige politiske initiativer, måske ikke mindst hvad Nord-Syd-dialogen angår.

Det er dog et karakteristisk træk ved generalforsamlingen, at debatterne resulterer i et væld af resolutioner, som ikke alle er præget af realisme og ønske om konstruktive løsninger.